Απόφαση της 17ης Συνόδου του ΚΣ της Νεολαίας Συνασπισμού,15-16/9/2012

Κεντρικό χαρακτηριστικό της συγκυρίας που διανύουμε παραμένει η υλοποίηση του προγράμματος εσωτερικής υποτίμησης και οι λαϊκές αντιδράσεις που αναπτύσσονται ενάντια σε αυτό. Η ψήφιση των νέων μέτρων που ως τιμή εκκίνησης είχαν τα 11,5 δις θα αποτελέσει το βασικό σημείο αντιπαράθεσης της επόμενης περιόδου. Η έκβαση της συγκεκριμένης μάχης είναι σίγουρό ότι θα επηρεάσει την συνολική εξέλιξη του κοινωνικού ανταγωνισμού είτε στην κατεύθυνση του βαθέματος της αστάθειας και των αντιθέσεων στο κυρίαρχο μπλοκ είτε στην κατεύθυνση όξυνσης του κοινωνικού αδιέξοδου και της απογοήτευσης.

Πριν αναφερθούμε στον προγραμματισμό της δικής μας παρέμβασης μέσα στην συγκεκριμένη συγκυρία οφείλουμε να υπενθυμίσουμε δύο παρατηρήσεις που έχουμε διατυπώσει από την αρχή της κρίσης. Για άλλη μια φορά από την μεριά της ελληνικής κυβέρνησης καλλιεργείται μια εικόνα σκληρής διαπραγμάτευσης με τους εκπροσώπους των δανειστών. Από την πρώτη στιγμή έχουμε τονίσει ότι η υλοποίηση ενός προγράμματος εσωτερικής υποτίμησης αποτελεί την πιο φυσική επιλογή για κάθε νεοφιλελεύθερη πολιτική δύναμη, ακριβώς για αυτό το οποίο δηλαδή είναι οι προηγούμενες και η σημερινή κυβέρνηση. Με αυτή την έννοια η σημερινή κατεύθυνση των μέτρων αποτελεί επιλογή του ελληνικού αστικού πολιτικού κόσμου και όχι αποτέλεσμα επιβολής από εξωτερικούς παράγοντες.

Ερχόμενοι έτσι και στην δεύτερη παρατήρηση, το συγκεκριμένο πρόγραμμα δεν αποτελεί απλά επιλογή τους αλλά μετατρέπει την κρίση σε μια πραγματική για αυτούς ευκαιρία. Ευκαιρία υλοποίησης ακραίων νεοφιλελεύθερων μέτρων που την προηγούμενη περίοδο ο συσχετισμός δύναμης δεν τους επέτρεπε. Ακριβώς για αυτό τον λόγο η μεταφορά μιας εικόνας γενικής καταστροφής της χώρας περισσότερο συσκοτίζει την παρά μας βοηθάει να κατανοήσουμε την σημερινή πραγματικότητα και τις τάσεις που αναπτύσσονται. Στα πλαίσια της κεφαλαιοκρατικής σχέσης η κοινωνική καταστροφή αποτελεί την μία όψη της κοινωνικής πόλωσης. Η άλλη όψη είναι η αύξηση της κερδοφορίας, των επενδυτικών ευκαιριών και του βαθμού συγκέντρωσης του κεφαλαίου.

Σε επίπεδο Ευρώπης παρακολουθούμε το τελευταίο διάστημα κινήσεις-όπως αυτές της ΕΚΤ για αγορά ομολόγων από τη δευτερογενή αγορά-οι οποίες γίνεται προσπάθεια να εμφανιστούν ως μέτρα αντιμετώπισης της κρίσης.Στην πραγματικότητα,αποτελούν μετασχηματισμούς της ευρωπαϊκής δομής από πλευράς των κυρίαρχων,σε μια προσπάθεια να περιοριστεί το συστημικό ρίσκο,την ίδια στιγμή που δίνουν μόνιμα χαρακτηριστικά στα «έκτακτα μέτρα» αντιμετώπισης της κρίσης μετατρέποντας έτσι τον πόλεμο που διεξάγεται ενάντια στην εργασία,σε κανονικότητα.

Είναι φανερό ότι βρισκόμαστε μπροστά στην υλοποίηση ενός οραματικού πλαισίου από τους από πάνω,με σκοπό την παγίωση ενός πολύ πιο σκληρού κοινωνικού συσχετισμού δύναμης υπέρ του κεφαλαίου.Αυτό βέβαια,δεν σημαίνει ότι γνωρίζουν με ακρίβεια όλες τις παραμέτρους και τις μεθόδους υλοποίησης αυτού του οραματικού πλαισίου ή ότι αγνοούν το συστημικό ρίσκο.Το κρίσιμο για μας,ωστόσο,είναι ότι χρειαζόμαστε αντίστοιχα μια αντιπολιτευτική τακτική η οποία την ίδια στιγμή που θα αναδεικνύει την κοινωνική

καταστροφή που προξενεί η πολιτική τους και θα στηλιτεύει τις παλινωδίες τους,την ίδια στιγμή θα προβάλλει και σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο θετικά προτάγματα για τους απο κάτω και θα σκιαγραφεί το δικό μας οραματικό πλαίσιο για την κοινωνία που θέλουμε.Με αυτό τον τρόπο και σε συνδυασμό με μια ριζοσπαστική πρακτική στο κοινωνικό επίπεδο,οικοδομούμε από τώρα την απαραίτητη ηγεμονία,εντός των υποτελών,του δικού μας οράματος-της οικονομίας των αναγκών και όχι του κέρδους-κάτι που αποτελεί και αναγκαίο όρο για την υπόθεση της κυβέρνησης της αριστεράς.

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση καθίσταται σαφές ότι η οργάνωση της κοινωνικής αντίστασης ενάντια στα νέα μέτρα μαζί με τις παράλληλες δράσεις αλληλεγγύης αποτελούν το βασικό πολιτικό άξονα πάνω στον οποίο θα προσανατολίσουμε την δράση μας. Οφείλουμε εδώ να υπενθυμίσουμε ότι βρισκόμαστε σε μία περίοδο όπου κάθε επιμέρους αγώνας ακόμα και αν με μία πρώτη ματιά φαίνεται να έχει μια ιδιαίτερη και τοπική σημασία μπορεί να λάβει πολύ γενικότερα χαρακτηριστικά. Τέτοιο παράδειγμα αποτελεί και ο αγώνας των κατοίκων της Χαλκιδικής ενάντια στα μεταλλεία χρυσού. Έναν αγώνα στον οποίο η οργάνωση έδειξε αυξημένα αντανακλαστικά αναδεικνύοντας για άλλη μια φορά την ανάγκη δράσης στο κοινωνικό επίπεδο. Είναι σίγουρό όμως ότι το επόμενο διάστημα μαζί με τους αγώνες θα ενταθεί και η καταστολή χρησιμοποιώντας σε όλα τα επίπεδα και την δράση της Χρυσής Αυγής ακριβώς όπως έγινε μέσα από την εξίσωση των φασιστικών ταγμάτων εφόδου με τον αγώνα των κατοίκων ενάντια στα μεταλλεία.

Η αντίσταση στα μέτρα οφείλει να λάβει την μορφή συνολικής λαϊκής εξέγερσης με στόχο την ανατροπή της κυβέρνησης και της πολιτικής της. Η συγκεκριμένη ανατροπή δεν θα προκύψει με όρους παραδοσιακής «δικομματικής εναλλαγής».Χρειαζόμαστε ένα πλατύ κίνημα αλληλεγγύης και αντίστασης των απο κάτω,που θα συνδέεται με ένα πολιτικό υποκείμενο το οποίο θα υπηρετεί μια γραμμή συνολικής ρήξης.

Η διαδικασία για την ίδρυση του νέου φορέα της Αριστεράς και ο πολιτικός στόχος για μία αριστερή κυβέρνηση εγγράφεται ακριβώς μέσα σε αυτό το πολιτικό πλαίσιο. Η έκβαση της συγκεκριμένης μάχης θα κρίνει πολλά μεταξύ άλλων και στο επίπεδο της διεύρυνσης ή όχι της επιρροής της φασιστικής άκρας δεξιάς.

Σε καμία περίπτωση δεν μπορούμε να ξεχνάμε ότι στο επίπεδο του κοινωνικού ριζοσπαστισμού που έχει αναπτυχθεί όλο το προηγούμενο διάστημα η ριζοσπαστική αριστερά αποτελεί μέχρις στιγμής τον ισχυρότερο αλλά όχι τον μοναδικό πόλο. Τα γεγονός αυτό οφείλεται κυρίως στο ότι η ριζοσπαστική αριστερά αποτελεί τον χώρο που έδωσε όλη την προηγούμενη περίοδο τις πιο αποφασιστικές μάχες ενάντια στις κυβερνήσεις του μνημονίου και παράλληλα αμφισβητεί με πραγματικούς όρους την εξουσία τους διεκδικώντας μια κυβέρνηση που θα αποτελέσει τμήμα ενός συνολικότερου κινήματος ανατροπής. Η δημιουργία και το ρίζωμα σε όλους του κοινωνικούς χώρους ζωντανών συλλογικοτήτων που οργανώνουν την πάλη ενάντια στις πραγματικές αιτίες της κρίσεις μειώνουν τις πιθανότητες επιτυχίας του σκοταδιστικού φασιστικού σχεδίου. Παράλληλα οφείλουμε να επεξεργαστούμε τρόπους έτσι ώστε στους χώρους νεολαίας να αναπτυχθεί μια πλατιά αντιφασιστική κουλτούρα που θα αμφισβητεί τα αρχαϊκά πρότυπα ανδρισμού και μαγκιάς που στήνει η φασιστική άκρα δεξιά, αναδεικνύοντας τον βαθιά δουλικό

χαρακτήρα του συγκεκριμένου ρεύματος ενάντια στην εξουσία και στους πραγματικά οικονομικά ισχυρούς.

Εργασιακά

Με την έναρξη της νέας χρονιάς βρισκόμαστε μπροστά σε ένα νέο πακέτο αντεργατικών μέτρων τόσο στον ιδιωτικό τομέα όσο και στον δημόσιο. Αναφορικά με τον δημόσιο τομέα η απόφαση για απόλυση 15.000 δημοσίων υπαλλήλων μέσα στο 2012 και 150.000 ως το 2015 είναι δεδομένη. Ταυτόχρονα οι νέες περικοπές σε μισθούς, συντάξεις και προνοιακά και κοινωνικά επιδόματα οδηγεί στην εξαθλίωση ακόμα μεγαλύτερο τμήμα του κόσμου της εργασίας. Αναφορικά με τον ιδιωτικό τομέα η διαρροή του non paper της τρόικα έρχεται να συμπληρώσει τα μέτρα που ήδη από το 2010 ο ΣΕΒ είχε προκρίνει ως τα «30 πεδία δράσης για τη δημιουργία φιλικού επιχειρηματικού περιβάλλοντος».

Ανάμεσα στα μέτρα που προκρίνονται για την ενίσχυση της «ελληνικής ανταγωνιστικότητας» είναι η εκ νέου μόνιμη μείωση του κατώτατου μισθού με απόφαση πλέον του κράτους και όχι με βάση την Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας. Αυτό αναμένεται να υποβαθμίσει ακόμα περισσότερο τον ήδη υποβαθμισμένο ρόλο των συνδικάτων μετά την επί της ουσίας κατάργηση των κλαδικών συμβάσεων και να απομακρύνει ακόμα περισσότερο τον κόσμο της εργασίας από τη συμμετοχή του σε αυτά. Ειδικότερα για τη νέα γενιά εργαζομένων οι συνθήκες που διαμορφώνονται καθιστούν ακόμα πιο δύσκολη την οργάνωσή τους για τη διεκδίκηση των συμφερόντων τους. Αφενός η νέα γενιά εισέρχεται σε ένα εργασιακό περιβάλλον όπου κυριαρχεί η ακόμα μεγαλύτερη ένταση της εκμετάλλευσης και η επισφάλεια χωρίς εμπειρία εργατικών κεκτημένων και αφετέρου η εργοδοτική τρομοκρατία καθιστά ακόμα πιο δύσκολη την ύπαρξη και λειτουργία οργανωμένων συλλογικοτήτων.

Ταυτόχρονα επιχειρείται η κατάργηση και των τελευταίων εργασιακών δικαιωμάτων με την επιμήκυνση του ημερήσιου ωραρίου μέχρι και 13 ώρες. Επιπλέον προωθείται η δυνατότητα των επιχειρήσεων να αυξομειώνουν τα ωράρια των εργαζομένων βάσει των αναγκών των επιχειρήσεων σε ημερήσια βάση και όχι βάσει των 6 ή 9 μηνών όπως ισχύει μέχρι σήμερα. Στα σχέδιά τους βρίσκεται η κατάργηση του πενθημέρου και η καθιέρωση του 6μερου ως τακτού εβδομαδιαίου ωραρίου. Παρ' ότι από τους πρώτους μνημονιακούς νόμους (3863/20120 και 3899/2010) ήταν η μείωση (ως και το μισό) του χρόνου προειδοποίησης και του ποσού αποζημίωσης για την απόλυση των εργαζομένων προωθείται η εκ νέου μείωση του χρόνου προειδοποίησης όσο και της αποζημίωσης.

Την ίδια στιγμή που η αύξηση του ορίου ηλικίας για συνταξιοδότηση συζητείται να αυξηθεί από τα 65 στα 67 έτη θεωρείται δεδομένη η μείσωση κατά 5% των εργοδοτικών ασφαλιστικών εισφορών επιδεινώντας την ήδη δραματική κατάσταση των ασφαλιστικών ταμείων.

Παράλληλα με όλα αυτά τα εργοδοτικά μέτρα και παρά τις εξαγγελίες για ενίσχυση του ΣΕΠΕ και των ελεγκτικών μηχανισμών για παραβάσεις της εργατικής νομοθεσίας όλα

τα προαναφερθέντα μέτρα φαίνεται ότι θα συνοδεύονται με την παράκαμψη του ΣΕΠΕ που αποτελεί έναν από τους ελάχιστους μηχανισμούς ελέγχου για εργοδοτικές παραβάσεις.

Ανεξαρτήτως του αν αυτά τα μέτρα ληφθούν τελικά στην τωρινή συμφωνία το γεγονός ότι τα συγκεκριμένα μέτρα, που καταργούν και τα πιο παραδοσιακά εργασιακά δικαιώματα όπως το 8ωρο, έχουν έρθει στη δημόσια συζήτηση δείχνει ότι είναι θέμα χρόνου η οριστική λήψη της απόφασης αν δεν καταφέρουμε να τους ανατρέψουμε.

Με βάση τις εξελίξεις και τη διαφαινόμενη κατεδάφιση των τελευταίων υπολειμμάτων των εργατικών κατακτήσεων θα πρέπει το επόμενο διάστημα να εντείνουμε τις προσπάθειες παρέμβασης στο εργατικό πεδίο και της απόκτησης επαφών με εργαζομένους, σωματεία και συλλογικοτήτες που δρουν σε χώρους δουλειάς. Μέχρι σήμερα το βασικό μέσο που έχουμε για παρέμβαση στα εργασιακά είναι το Δίκτυο Επισφαλώς Εργαζομένων και Ανέργων που το τελευταίο διάστημα έχει αναπτύξει έντονη δραστηριότητα σε επίπεδο εργατικών κινητοποίησεων και μέσα από αυτές κατέστη δυνατή η απόκτηση επαφής με εργαζομένους και συνδικαλιστικούς φορείς που βρίσκονται σε αγωνιστικές κινητοποιήσεις.

Το επόμενο χρονικό διάστημα θα πρέπει να έρθουμε σε επαφή και με τις υπόλοιπες οργανώσεις του ΣΥΡΙΖΑ και να σχεδιάσουμε και να πραγματοποιήσουμε από κοινού διαδικασίες και δράσεις του Δικτύου ενώ ταυτόχρονα θα πρέπει να εντείνουμε κάθε δυνατή προσπάθεια για τη διεύρυνση του Δικτύου σε κόσμο της εργασίας εκτός των οργανωμένων συνιστωσών. Το Δίκτυο (είτε με αυτή του τη μορφή είτε με τη μορφή ανάλογων συλλογικοτήτων δεδομένων τοπικών ιδιαιτεροτήτων) θα πρέπει να αναπτυχθεί σε όσο το δυνατόν μεγαλύτερο εύρος της περιφέρειας. Οι περιφερειακές οργανώσεις θα πρέπει το αμέσως επόμενο χρονικό διάστημα να εκπονήσουν συγκεκριμένο σχετικό σχεδιασμό με την μέγιστη δυνατή υποστήριξη των συντρόφων που έχουν αντίστοιχη εμπειρία στις δικές τους περιοχές.

Η πρώτη εργατική κινητοποίηση μετά την ανακοίνωση των νέων μέτρων θα είναι στις 18/9. Η οργάνωση θα πρέπει να φροντίσει για την καλύτερη δυνατή προετοιμασία της πανεργατικής απεργίας στις 26/9 η οποία πρέπει να αποτελέσει την πρώτη μαζική μαχητική απάντηση του εργατικού κινήματος που μπορεί να ανοίξει το δρόμο για την ανατροπή της κυβέρνησης και των πολιτικών τους.

Τόσο στην περιφέρεια όσο και στην Αθήνα,θα πρέπει σε κάθε περιοχή να διεξαχθούν συνελεύσεις νέων ΣΥΡΙΖΑ για να σχεδιάσουν και να υλοποιήσουν την προπαγάνδιση της απεργίας (π.χ. κλείσιμο ακυρωτικών μηχανημάτων ΜΜΜ,μοιράσματα σε χώρους δουλειάς,δουλειά σε μαζικούς χώρους,περιφρουρήσεις τη μέρα της απεργίας,κλπ)

Αλληλεγγύη

Τα τελευταία δύο χρόνια έχουν γίνει αρκετά προχωρήματα σε επίπεδο κινήματος πάνω στο ζήτημα της συγκρότησης δικτύων αλληλεγγύης. Οφείλουμε όμως να

αναγνωρίζουμε ότι τα βήματα αυτά απέχουν ακόμα πολύ από το επιθυμητό και ότι σε επίπεδο οργανωμένων δυνάμεων έχουμε ακόμα πολλά να κάνουμε έτσι ώστε να μπορούμε να μιλήσουμε για μία ουσιαστική συνεισφορά μας σε αυτά τα παραδείγματα. Η αλληλεγγύη αποτελεί και αυτή ένα επίπεδο δουλειάς στο οποίο η ριζοσπαστική αριστερά έχει να αντιμετωπίσει τελείως διαφορετικές και εχθρικές στρατηγικές, από την φιλανθρωπία του ΣΚΑΪ μέχρι την αλληλεγγύη μόνο για Έλληνες της Χρυσής Αυγής.

Το δικό μας σχέδιο αλληλεγγύης σε αντιπαράθεση με τα υπόλοιπα μπορεί να συμπυκνωθεί στο σύνθημα «με όλους για όλους». Η μεθοδολογία της ριζοσπαστικής αριστεράς αποτελεί μια μεθοδολογία εμπλοκής και οργάνωσης των από κάτω, αντιλαμβάνεται την αλληλεγγύη ως μία κοινωνικά μεροληπτική πρακτική του κόσμου της δουλειάς και ταυτόχρονα ως δομικό στοιχείο ενός συνολικού κινήματος ανατροπής και οικοδόμησης μιας διαφορετικής κοινωνίας. Η αντίσταση και η αλληλεγγύη για εμάς αποτελούν έναν ζωντανό χώρο όπου οι έννοιες μέσα και σκοπός αλληλοδιαπλέκονται υφαίνοντας στο σήμερα την δυνατότητα ύπαρξης μιας διαφορετικής κοινωνικής οργάνωσης στηριγμένη στις κοινωνικές ανάγκες, μιας κοινωνίας της αλληλεγγύης και όχι του κέρδους.

Μετά την τελευταία συνδιάσκεψη της ΚΕΔΕ με την οποία προέκυψαν ανακατατάξεις και μια συνολική τάση αντίθεσης στην κυβέρνητική πολιτική,είναι χρήσιμο να εμπλέξουμε τα δίκτυα αλληλεγγύης με τον αυτοδιοικητικό μας σχεδιασμό.Οι δήμοι ως άμεση μορφή συγκρότησης πρέπει να πιέσουμε να εμπλακούν στη συγκρότηση και τη λειτουργία των δικτύων αλληλεγγύης.Ακόμα και σε δήμους που δεν έχουμε την πλειοψηφία,είναι απαραίτητο να διεκδικούν τα εγχειρήματα αυτά να συνδέονται από τα τοπικά διαμερίσματα ως το σύνολο της δημοτικής κοινότητας,ώστε να αποτελεί κυρίαρχο κομμάτι πρακτικής και αιχμής της παρέμβασης μας στα αυτοδιοικητικά.

Άλλη μια ζωντανή απόδειξη της διατύπωσης ότι η πρακτική παράγει ιδεολογία, ένα δρόμο που θα μας επιτρέψει να στήσουμε στέρεες σχέσεις εμπιστοσύνης με τον κόσμο που πλησιάζει τον ΣΥΡΙΖΑ μέσα από μια διαδικασία συνολικού μετασχηματισμού τόσο των οργανωμένων όσο και των καινούργιων δυνάμεων.

Αναγνωρίζουμε ότι όσο βαθαίνει η κρίση αλλάζουν και οι ανάγκες που χρειάζεται να καλυφθούν από τα δίκτυα αλληλεγγύης. Δεν αποτελεί υπερβολή να ισχυριστούμε ότι πλέον η ύπαρξη δικτύων αλληλεγγύης οφείλει να προσανατολιστεί στο πιο βασικό στοιχείο της ίδιας της ανθρώπινη ύπαρξης αυτό της τροφής. Υπάρχουν ήδη βήματα σε αυτή την κατεύθυνση μέσα από την δημιουργία καταναλωτικών συνεταιρισμών. Η ύπαρξη μιας τέτοιας δομής θα μας δώσει την δυνατότητα να οργανώσουμε πλατιά κομμάτια κόσμου ακριβώς πάνω στο κομβικό ζήτημα της τροφής. Παράλληλα είναι βέβαιο ότι μία ενδεχόμενη άνθιση τέτοιων δομών θα παράξει θετικά αποτελέσματα και στο επίπεδο της αγροτικής παραγωγής δίνοντας διέξοδο σε παραγωγούς που ασφυκτιούν στο σημερινό πλαίσιο. Προφανώς η συγκεκριμένη μορφή αποτελεί μόνο μία από τις πολλές που θα μπορούσε το κίνημα να χρησιμοποιήσει και άρα με αυτή την έννοια η βασική κατεύθυνση που οφείλουμε να διατηρήσουμε είναι αυτή της επινοητικότητας και της ευελιξίας ανάλογα με τις ανάγκες πάνω στις οποίες θα οικοδομηθούν οι συγκεκριμένες δομές.

Ταυτόχρονα είναι πλέον φανερό ότι το επόμενο διάστημα και μπροστά στην αύξηση των κλεισιμάτων εργοστασίων και επιχειρήσεων θα αυξηθούν και οι προσπάθειες

αυτοδιαχείρισης από την μεριά των εργαζομένων. Η μάχη στον συγκεκριμένο τομέα κρίνεται όσο σημαντική και η μάχη στον τομέα της τροφής. Τόσο για πρακτικούς λόγους γιατί η υπεράσπιση θέσεων εργασίας παρέχει την δυνατότητα μιας αξιοπρεπούς διαβίωσης αλλά και γιατί ταυτόχρονα η ύπαρξη αυτόδιαχειριζόμενων επιχειρήσεων μπορεί να αποτελέσει έναν τρομακτικά χρήσιμο καταλύτη για την αυτοπεποίθηση, την οργάνωση και την αγωνιστικότητα του εργατικού κινήματος που θα του επιτρέψει όχι μόνο να πετύχει νίκες στο σήμερα αλλά να ανοίξει πολύ ευρύτερους δρόμους και προοπτικές.

Άλλη μια μορφή στην οποία έχουμε ήδη κάποια πρώτα δείγματα γραφής και στην οποία ως οργάνωση μπορούμε να προσφέρουμε δυναμικό είναι αυτή των μαθημάτων αλληλεγγύης. Το παράδειγμα μάλιστα της μεθοδολογίας που ακολούθησαν οι σύντροφοι από την οργάνωση Ηλεκτρολόγων του ΕΜΠ οφείλει να αποτελέσει οδηγό για το πώς σε αυτή την διαδικασία πρέπει να εμπλέξουμε ήδη υπαρκτές δομές όπως φοιτητικοί σύλλογοι, σωματεία, δήμοι. Σταθερό κομμάτι της δουλειάς μας σε επίπεδο αλληλεγγύης αποτελεί και η στήριξη σε όλα τα ζωντανά παραδείγματα και ιδιαίτερα στα πιο κρίσιμα όπως αυτά εκφράζονται μέσα από τα κοινωνικά ιατρεία και φαρμακεία στα οποία οφείλουμε να αναγνωρίσουμε τον κομβικό ρόλο που έχει διαδραματίσει ο κόσμος του ΣΥΡΙΖΑ.

Ακόμα,αναγκαία είναι η πρωτοβουλία πανααττικής δικτύωσης και διεύρυνσης πειραμάτων τράπεζας χρόνου από τη Νεολαία Συνασπισμού.Η πανατττική δικτύωση και διεύρυνση αυτών των πειραμάτων θα εντάξει πλατιά τμήματα ανέργων και εργαζομένων,αρχής γενόμενης από την πρώτη μεγάλη απεργία,καλύπτοντας θεμελιώδεις ανάγκες.

Τέλος κρίνεται απαραίτητη η ύπαρξη σχεδιασμού για την δημιουργία στεκιών νεολαίας. θα ερευνηθεί η δυνατότητα τα συγκεκριμένα στέκια μπορούν να αποκτήσουν και την μορφή κοινωνικών συνεταιρισμών στο βαθμό που αυτό μπορεί να προσδώσει δυνατότητες για την οργάνωση δράσεων αλληλεγγύης. Το ΚΣ προχωράει στην συγκρότηση σχετικής ομάδας έτσι ώστε να υπάρχει καλύτερος συντονισμός και αποτέλεσμα στην δουλειά μας στον συγκεκριμένο τομέα.

Σπουδάζουσα

1. Ο νόμος πλαίσιο 4076 που ψηφίστηκε το καλοκαίρι, δεν αλλάζει σε τίποτα τη βασική κατευθυντήρια γραμμή του προηγούμενου νόμου 4009, όσον αφορά την πλήρη νεοφιλελεύθερη μετάλλαξη του Πανεπιστημίου σε υπηρέτη αλλά και διαμορφωτή ενός πολύ πιο σκληρού καταμερισμού εργσίας και τη μετατροπή της Παιδείας από δικαίωμα σε προνόμιο. Όλες οι διατάξεις που αφορούν στην υποβάθμιση των πτυχίων (πιστωτικές μονάδες, υποβάθμιση προγραμμάτων σπουδών, σπάσιμο πτυχίων σε 2 ή περισσότερους κύκλους) διατηρούνται, το ίδιο και οι διατάξεις που εισάγουν επιχειρηματικές λογικές στο Πανεπιστήμιο (ιδιωτική χρηματοδότηση, αξιοποίηση έρευνας από ιδιώτες κλπ). Αντίστοιχα, το αντι-δημοκρατικό πλαίσιο λειτουργίας με τον εξοβελισμό των φοιτητών από τις λήψεις αποφάσεων και την εισαγωγή των συμβουλίων διοίκησης, διατηρείται επίσης, με τις όποιες αλλαγές να συνιστούν περισσότερο προσπάθεια του Υπουργείου να συνάψει συμμαχίες

εντός της Πανεπιστημιακής κοινότητας προκειμένου να εφαρμοστούν οι αλλαγές στο σύνολό τους. Συγκεκριμένα οι αλλαγές αυτές περιλαμβάνουν την επαναφορά του Τμήματος ως βασική ακαδημαϊκή μονάδα, υπεύθυνη για την κατάρτιση των προγραμμάτων σπουδών, την εκλογή του Κοσμήτορα της κάθε σχολής από τους καθηγητές και όχι από το Συμβούλιο Διοίκησης και τις αυξημένες αρμοδιότητες της Συγκλήτου στα ακαδημαϊκά ζητήματα. Ωστόσο τα οργανωτικά και οικονομικά ζητήματα παραμένουν στην ευθύνη των Συμβουλίων Διοίκησης, ακυρώνοντας στην πράξη κάθε φαινομενική παραχώρηση προς τις Συγκλήτους και τα όργανα διοίκησης. Η συμμετοχή των εργαζομένων και των φοιτητών σε αυτά παραμένει, επίσης, συμβολική.

2. Οι αλλαγές στο νόμο Διαμαντοπούλου συνοδεύονται από μια σειρά διατάξεων με μεταβατικό χαρακτήρα και στόχο την απρόσκοπτη εφαρμογή του νόμου. Η ευθύνη για τη διενέργεια των εκλογών για τα εσωτερικά μέλη του Συμβουλίου περνά στις Συγκλήτους, οι οποίες μέχρι τις 25/10 θα πρέπει να έχουν κινήσει όλες τις απαραίτητες διαδικασίες για την εκλογή τους. Αναφορικά με την εκλογή αυτή, προβλέπεται και το μέτρο της επιστολικής ψήφου σε περίπτωση ακύρωσης της εκλογικής διαδικασίας, αλλά και διορισμός των γηραιότερων καθηγητών του εκάστοτε ιδρύματος στις θέσεις αυτές σε περίπτωση περεταίρω ματαίωσής της. Παράλληλα, οι πρυτανικές αρχές των ιδρυμάτων οφείλουν εντός 60 ημερών, να έχουν συντάξει λίστα για συγχωνεύσεις ή/και καταργήσεις τμημάτων και σχολών βάσει οικονομικών κριτηρίων. Τέλος, η θητεία των τωρινών Πρυτανικών Αρχών παρατείνεται έως τις 31/12, ενώ η χρηματοδότηση των ΑΕΙ και ΤΕΙ συνεχίζει να συνδέεται με την πορεία εφαρμογής του νόμου.

3. Παράλληλα, η περαιτέρω διάλυση του Δημόσιου και Δωρεάν Πανεπιστημίου προωθείται και από τα μέτρα που περιλαμβάνονται στο προς άμεση ψήφιση πακέτο των 11,5 δις που προωθεί η κυβέρνηση. Στα μέτρα αυτά περιλαμβάνονται συγχωνεύσεις ή καταργήσεις σε περίπου 100 πανεπιστημιακά τμήματα ΑΕΙ-ΤΕΙ, δραματική μείωση του έκτακτου προσωπικού σε ΑΕΙ-ΤΕΙ, μείωση 20% στους μισθούς των πανεπιστημιακών, ελαχιστοποίηση των λειτουργικών δαπανών, διεύρυνση της επιβολής διδάκτρων σε όλα τα μεταπτυχιακά, πιθανή επιβολή διδάκτρων στους φοιτητές που υπερβαίνουν τα ν+2 χρόνια φοίτησης, πιθανή κατάργηση των συγγραμμάτων από το επόμενο εαρινό εξάμηνο κλπ. Όλα αυτά σε συνδυασμό με την απώλεια των αποθεματικών των ΑΕΙ από το κούρεμα των ομολόγων την περσινή χρονιά, συνθέτουν ένα σκηνικό όπου και τα πλέον στοιχειώδη της φοιτητικής μέριμνας (σίτιση, στέγαση, συγγράμματα, δωρεάν φοίτηση, υποδομές κλπ) τίθενται εν αμφιβόλω ως προς τη λειτουργία τους ή τη δωρεάν παροχή τους στους φοιτητές.

4. Οι τροποποιήσεις που περιέχει ο νόμος 4076, συνοδεύονται, από ένα ασφυκτικό πλαίσιο εφαρμογής τους, που απαιτεί από την πλευρά μας άμεση αντίδραση. Είναι σημαντικό να έχουμε υπόψιν ότι ένας αγώνας ενάντια στην ανάδειξη Συμβουλίων Διοίκησης μπορεί να φαντάζει συντεχνιακός στο μέτρο που μεγάλη μερίδα των φοιτητών δεν μπορούσε, ούτως ή άλλως, να δει τον εαυτό της στα μέχρι τώρα, όργανα διοίκησης του Πανεπιστημίου, ωστόσο η ακύρωση των εκλογών βάζει ανάχωμα στη συνολική εφαρμογή του νόμου, ενώ αντίθετα η απρόσκοπτη διεξαγωγή τους βάζει τις βάσεις για τις πολύ πιο σκληρές διατάξεις που εμπεριέχονται σε αυτόν. Γι' αυτό είναι κρίσιμο να δωθεί έγκαιρα και με όσο το δυνατό μαζικότερο τρόπο η μάχη ενάντια στα Συμβούλια Διοίκησης. Η ακύρωση

της αντίστοιχης διαδικασίας την περσινή χρονιά βασίστηκε, εν πολλοίς, σε ad hoc δομές όπως οι συνελεύσεις φοιτητών-καθηγητών-εργαζομένων που μπόρεσαν να συσπειρώσουν μεγάλο κομμάτι της πανεπιστημιακής κοινότητας και να καταστρώσουν νικηφόρο σχεδιασμό ακύρωσης των εκλογών, όπως στην περίπτωση του ΑΠΘ, του ΕΜΠ και της ΦΜΣ. Τη φετινή χρονιά, η δική μας παρέμβαση, θα πρέπει να στηρίζει τέτοιες πρωτοβουλίες ή να πρωταγωνιστεί στη συγκρότησή τους όπου δεν υπάρχουν, στην κατεύθυνσης της πιο πλατιάς ενότητας εντός του Πανεπιστημίου και να μεριμνά για τη μαζικότερη δυνατή εμπλοκή των φοιτητών σε αυτές. Την ίδια στιγμή, πρωτοβουλίες που πήραμε στο πλαίσιο των φοιτητικών συλλόγων για θέματα που άπτονται γενικότερα της καθημερινότητας των φοιτητών, όπως το παράδειγμα της πρωτοβουλίας στην ΑΣΟΕΕ ενάντια στα ρατσιτστικά πογκρόμ, με τις ομάδες εργασίας που φτιάχτηκαν, φάνηκε ότι μπορούν να εμπλέκουν κόσμο, ενώ η πρωτοβουλία για τη συναυλία αλληλεγγύης στους Χαλυβουργούς, σε επίπεδο σπουδάζουσας Αθήνας και με την εμπλοκή των συλλόγων σε αυτήν, κατάφερε να αναδείξει το δικό μας υπόδειγμα για τη σύνδεση των κινημάτων. Φέτος θα πρέπει να δουλέψουμε με αντίστοιχη μεθοδολογία, ενώ προφανώς, κύριο μέλημά μας παραμένει η προσπάθεια για επανενεργοποίηση των φοιτητικών συλλόγων και των διαδικασιών τους, στην κατεύθυνση της πολιτικοποίησής τους, της συμμετοχής των φοιτητών σε αυτές και της δημοκρατικής τους ανασυγκρότησης.

5. Η απαραίτητη αντίσταση απέναντι στο νόμο Αρβανιτόπουλου, οφείλει να συνοδευτεί από την εμβάθυνση των πρωτοβουλιών αλληλεγγύης εντός του Πανεπιστημίου. Τα δίκτυα αλληλεγγύης που πρέπει να στήσουμε μπορούν να έχουν τόσο εξώστρεφο χαρακτήρα – δωρεάν μαθήματα σε μαθητές γυμνασίου και λυκείου, εμπλοκή φοιτητών Ιατρικής σε κοινωνικά ιατρεία, φοιτητών Νομικής σε ομάδες νομικής υποστήριξης μεταναστών ή διωκόμενων αγωνιστών κλπ – όσο και προσανατολισμό στις ίδιες τις ανάγκες των φοιτητών, όπως η δημιουργία καταναλωτικών συνεταιρισμών. Οι δομές αλληλεγγύης που πρέπει να στήσουμε θα πρέπει να αποκτήσουν ένα μόνιμο χαρακτήρα και να συνοδεύονται από δομές (πχ. ανοιχτές συνελεύσεις) οι οποίες να εμπλέκουν μεγάλο κομμάτι φοιτητών, εργαζομένων και καθηγητών, ενώ προφανώς αποτελεί για μας βασικό στόχο, τα δίκτυα αλληλεγγύης να γίνουν κτήμα των ίδιων των φοιτητικών συλλόγων. Τέλος, οι προσπάθειες αυτές θα πρέπει να επιδιώκουμε να ενδύονται του δικού μας οραματικού πλαισίου για την αλληλεγγύη ως μορφή κοινωνικών πρακτικών και σχέσεων που παραπέμπουν σε μια μη-καπιταλιστική οργάνωση της κοινωνίας.

6. Βασικό στοιχείο της φετινής μας παρέμβασης αποτελούν, επίσης και οι συνελεύσεις ΣΥΡΙΖΑ και νέων ΣΥΡΙΖΑ μέσα στις σχολές. Αυτές οι συνελεύσεις πέραν του τυπικού τους χαρακτήρα αναφορικά με τις διαδικασίες της Πανελλαδικής Συνδιάσκεψης του ΣΥΡΙΖΑ αλλά και της ενιαίας νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ, πρέπει να αποκτήσουν και ουσιαστικό χαρακτήρα ως χρήσιμα εργαλεία τόσο για το κομμάτι της αντίστασης όσο και για το κομμάτι της αλληλεγγύης. Ταυτόχρονα, μπορούν να αποτελέσουν εύφορο έδαφος για τη διάνοιξη ενός διαλόγου εντός του Πανεπιστημίου που να αφορά στο τι Πανεπιστήμιο θέλουμε. Τη στιγμή που οι προωθούμενες αλλαγές στο Πανεπιστήμιο, είναι φανερό ότι στόχο δεν έχουν την εύρυθμη λειτουργία του, αλλά αντίθετα υπάγονται σε ένα νεοφιλελεύθερο όραμα για το ίδιο (κι επομένως καθίσταται δεύτερης μοίρας ζήτημα ο χρόνος και ο τρόπος αφομοίωσής τους), είναι απαραίτητο εμείς να απαντήσουμε με το δικό μας όραμα. Μια τέτοια διαδικασία δεν έχει φιλολογικό χαρακτήρα αλλά, πέραν της

δυνατότητας που μας δίνει να έρθουμε σε επαφή με μεγάλο κομμάτι φοιτητών, εργαζομένων και καθηγητών, αποτελεί και επιτακτική ανάγκη στο βαθμό που μας επιτρέπει να οικοδομήσουμε μια ηγεμονία των δικών μας αξιών και αντιλήψεων, ηγεμονία απαραίτητη αναφορικά και με την προοπτική μιας κυβέρνησης της Αριστεράς. Τέλος, ο τρόπος με τον οποίο μπορούν να διαρθρωθούν οι συνελεύσεις αυτές (ανά σχολή, ανα τμήμα κλπ) αποτελεί αντικείμενο εξειδίκευσης από τα δευτεροβάθμια όργανα της οργάνωσης.

7. Οι τρεις άξονες της φετινής μας παρέμβασης (ακύρωση της εφαρμογής του νόμου- αλληλεγγύη- ΣΥΡΙΖΑ) αλλά και η μετάλλαξη του Πανεπιστημιίου, σαν κοινωνικού χώρου, με νέες σταθερές και δεδομένα, απαιτούν, από την πλευρά μας, μια επανεξέταση της οργάνωσης και διάρθρωσης της καθημερινής μας παρέμβασης καθώς και των δομών που αντιστοιχούν σε αυτές. Η δημιουργία δικτύων αλληλεγγύης με σταθερό χαρακτήρα πχ, απαιτεί την καθημερινή και αφοσιωμένη ενασχόληση δικού μας κόσμου με αυτά κι άρα διαφορετικό καταμερισμό της δουλειάς στα σχήματα και τις Πολιτικές Κινήσεις. Από την άλλη, ο αυξημένος αριθμός φοιτητών που παράλληλα εργάζονται, σημαίνει ότι μπορούμε να εξετάσουμε τη δυνατότητα συγκρότησης συνελεύσεων εργαζομένων φοιτητών με στόχο την ικανοποίηση των ειδικών αναγκών τους σε σχέση με τη φοίτησή τους, ενώ θα πρέπει να ασχοληθούμε και πιο επισταμένα με το πώς ανοίγουμε εντός των σχολών εργασιακά ζητήματα, σχετικά με τις συνθήκες και τα δικαιώματα των νέων εργαζομένων.

8. Αναφορικά με την ΑΡ.ΕΝ., είναι προφανές ότι παράλληλα με τις διαδικασίες για την ενιαία νεολαία ΣΥΡΙΖΑ, θα πρέπει να εμβαθύνουμε και το εγχείρημα της ΑΡΕΝ, προτάσσοντας εμφατικά την ανάγκη για συγκροτημένες διαδικασίες και δομές με αποφασιστικό και δημοκρατικό χαρακτήρα, πυρήνας των οποίων θα είναι τα σχήματα της ΑΡΕΝ πανελλαδικά.

Μαθητικό

Το γεγονός ότι η νεολαία σήμερα με βάση τις πολιτικές που ακολουθούνται σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης αλλά και στην εργασία μετατρέπεται από τους κυρίαρχους σε "χαμένη γενιά" καθιστά ως αναγκαιότητα από την πλευρά μας η απήχηση του ΣΥΡΙΖΑ στην νεολαία να αποτυπωθεί με πολιτικούς και οργανωτικούς όρους και σε επίπεδο μαθητών.

Βασικό σημείο της στοχοθεσίας μας το επόμενο διάστημα είναι η αναζωπύρωση των συλλογικών διαδικασιών στα σχολεία. Η λειτουργία δεκαπενταμελών και πενταμελών συμβουλίων μέσω τακτικών δημοκρατικών διαδικασιών, η καθιέρωση μαθητικών συνελεύσεων, αλλά και η συγκρότηση διαδικασιών του «Δικτύου Μαθητών» θα μπορούσαν να αποτελέσουν εφαλτήριο για την έναρξη μιας πιο διευρυμένης μορφής πολιτικού διαλόγου στα σχολεία. Σε ένα δεύτερο πλάνο (δεδομένης της μηδενικής παρέμβασής μας) θα πρέπει να ασχοληθούμε και με τα ΕΠΑΛ-ΕΠΑΣ, στα οποία η

κατάσταση τόσο σε επίπεδο πολιτικοποίησης όσο και σε επίπεδο συλλογικών διαδικασιών είναι εξαιρετικά προβληματική.

Η άνοδος της επιρροής της ΧΑ στους μαθητές τα τελευταία χρόνια σε συνδυασμό με τη δυναμική που αποκτά κεντρικοπολιτικά κάνει σαφές ότι η παρέμβασή μας στα σχολεία φέτος πρέπει να έχει κυρίαρχο το αντιφασιστικό στοιχείο. Είναι αναγκαίο, λοιπόν, να συγκροτήσουμε μια συνεκτική πολιτική γραμμή αντιμετώπισης της φασιστικής ακροδεξιάς η οποία θα αποτελεί εξειδίκευση μιας συνολικής πολιτικής κατεύθυνσης που πρέπει να έχει ο χώρος και να εφαρμόζει ενιαία.

Δεν μπορούμε να αντιμετωπίσουμε αποτελεσματικά την ακροδεξιά σήμερα στους μαθητικούς χώρους αν δε δούμε τη συνολική κατάσταση που επικρατεί στα σχολεία λόγω κρίσης. Το γεγονός ότι 5000 διδάσκοντες συνταξιοδοτήθηκαν και μόλις 225 προσλαμβάνονται (δηλαδή ούτε καν το μέτρο 1:5) είναι ξεκάθαρη ένδειξη απαξίωσης της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης μέσα από τη συνεχή υποχρηματοδότηση, τις συγχωνεύσεις και τις καταργήσεις σχολείων, την αύξηση του αριθμού των μαθητών ανά τμήμα και του διδακτικού ωραρίου και τις σοβαρές ελλείψεις σε επίπεδο υποδομών. Όλα τα παραπάνω σε συνδυασμό με την αύξηση των φαινομένων υποσιτισμού στα σχολεία συνθέτουν μια πολύ δύσκολη καθημερινότητα για τους μαθητές που μπορεί να αποτελεί πολύ εύφορο έδαφος για τη ΧΑ αν δεν υπάρχει μόνιμη και συγκροτημένη παρουσία από την πλευρά μας τόσο μέσω του μετωπικού μας σχήματος (Δίκτυο Μαθητών) όσο και μέσω των παρεμβάσεων των τοπικών μας κινήσεων.

Για την αποδόμηση του λόγου της ΧΑ πρέπει σε επίπεδο επιχειρηματολογίας να αναδείξουμε τον αποπροσανατολιστικό της ρόλο. Το γεγονός ότι θέτει διαχωριστικές ανάμεσα στις υποτελείς τάξεις επιρρίπτοντας ευθύνες για τη σημερινή κατάσταση σε καθετί διαφορετικό (μετανάστες, γυναίκες, ομοφυλόφιλους κτλ) είναι ο αποτελεσματικότερος τρόπος να συσκοτίσει τις πραγματικές αιτίες της κρίσης, κάτι που ταυτόχρονα την καθιστά συμπληρωματικό (αν και αυτόνομο) πόλο του αστισμού σήμερα. Η ανάδειξη του συστημικού ρόλου της ΧΑ αποτελεί αναγκαίο βήμα για την αντιμετώπισή της. Επειδή όμως η σημερινή γενικευμένη κοινωνική απόγνωση οδηγεί πολύ γρήγορα σε φαινόμενα εκφασισμού της κοινωνίας, πέρα από τα επιχειρήματα και τις θέσεις οφείλουμε να διαμορφώσουμε μια πολιτική κουλτούρα στα σχολεία που θα κάνουν εξαιρετικά δυσχερείς τους όρους παρέμβασης και αναπαραγωγής της ακροδεξιάς. Βασικά εργαλεία για το παραπάνω πρέπει να είναι ένα σύνολο πρακτικών (μαθήματα αλληλεγγύης, συναυλίες, εκδηλώσεις, καθιέρωση συσσιτίων, αντι-μαθήματα, προβολές ταινιών με ιστορικό περιεχόμενο κτλ) με έντονο το στοιχείο της αλληλεγγύης και την επιδίωξη συγκρότησης ενός νέου μαζικού πολιτιστικού προτύπου αριστερού μαθητή. Αποτελεί άμεση προτεραιότητα μας ο συντονισμός με υπόλοιπες οργανώσεις της αριστεράς αλλά και με καθηγητές και συλλόγους γονέων που είναι διατεθειμένοι να βοηθήσουν, κάτι το οποίο

αποτελεί προαπαιτούμενο για την οργάνωση τέτοιων δράσεων και πρέπει να αποκτήσει πιο μόνιμα χαρακτηριστικά (πρωτοβουλίες, συντονιστικά).

Μεταναστευτικό

Το τελευταίο διάστημα η τρικομματική κυβέρνηση επιδόθηκε σε μία άνευ προηγουμένου επίθεση στο μεταναστευτικό μέτωπο μέσα από τη διοργάνωση επιχειρήσεων σκούπας υπό την κυνική ονομασία «Ξένιος Δίας» και το άνοιγμα νέων στρατοπέδων συγκέντρωσης μεταναστών με σκοπό την εκδίωξή τους. Προφανώς μία τέτοια επιλογή δεν είναι τυχαία αλλά βαθιά πολιτική: στον απόηχο του εκλογικού αποτελέσματος του Ιούνη επιχειρείται μία συνολική αντιστροφή του κλίματος. Η αδυναμία των κυρίαρχων πολιτικών δυνάμεων να πείσουν σχετικά με την οικονομική τους πολιτική για την έξοδο από την κρίση αντισταθμίζεται από τη μόνιμη σχεδόν μετατόπιση της ατζέντας στο ζήτημα του μεταναστευτικού, ζήτημα στο οποίο η πολιτική και ιδεολογική επιρροή της αριστεράς είναι σαφώς περιορισμένη. Συνεπώς το μεταναστευτικό ζήτημα ανάγεται σε κόμβο της στρατηγικής των κυρίαρχων (δεν αποτελεί δηλαδή απλά ένα περιφερειακό τμήμα της στρατηγικής τους), με την έννοια ότι επενδύοντας σε αυτό σε μία πιο μόνιμη βάση, επιχειρούν να συνάψουν μία νέα στέρεη κοινωνική συμφωνία.

Απέναντι σε μία τέτοια κατάσταση, η εκπόνηση από μέρους μας ενός αποτελεσματικού αντιρατσιστικού σχεδιασμού προϋποθέτει μια βαθιά γνώση της τρέχουσας κοινωνικής κατάστασης. Οφείλουμε δηλαδή να διαγνώσουμε ότι σε επίπεδο κοινωνίας δεν κυριαρχούν οι τυπικές αντιμεταναστευτικές-ρατσιστικές αντιλήψεις προηγούμενων χρόνων, αλλά βιώνουμε πλέον μία κατάσταση γενικευμένου υπερσυντηρητικού παροξυσμού πάνω στο ζήτημα του μεταναστευτικού. Προφανώς η σημερινή έξαρση του ρατσιστικού φαινομένου έχει τις ρίζες του πολύ βαθιά, καθώς η ρητορική του φόβου που ταυτίζει τους μετανάστες με μείζονα κοινωνικά προβλήματα όπως την ανεργία, το έγκλημα, τους κινδύνους για τη δημόσια υγεία αποτελεί πάγια πρακτική εδώ και δεκαετίες. Ωστόσο είναι ακριβώς μέσα από τις σημερινές επιχειρήσεις σκούπας κατά των μεταναστών (πολλές φορές με τη συνδρομή παρακρατικών ομάδων της Χ.Α.) όπου το φαινόμενο της απροκάλυπτης βίας κατά των μεταναστών γίνεται μαζική κοινωνική παράσταση και εμπεδώνεται σαν μία κανονική κατάσταση, διογκώνοντας το ρατσιστικό φαινόμενο με γεωμετρικούς ρυθμούς.

Αν στο κοινωνικό πεδίο ο συσχετισμός δύναμης αναφορικά με το μεταναστευτικό είναι τόσο αρνητικός, τότε μπορούμε να συμπεράνουμε ότι καμία απάντηση από μέρους μας δε μπορεί να επιφέρει αυτομάτως εντυπωσιακά αποτελέσματα και άρα χρειάζεται μία πιο μόνιμη μέριμνα για το μεταναστευτικό που θα μετατρέπει σταδιακά το συσχετισμό δύναμης. Πιο συγκεκριμένα:

Οφείλουμε να εξετάσουμε πως το μεταναστευτικό κίνημα στο επόμενο διάστημα εμπλέκει ολοένα και περισσότερο τη μεταναστευτική κοινότητα στους κόλπους του, με την έννοια ότι αυτό αποτελεί μέχρι σήμερα ένα ορισμένο αδύναμο σημείο του. Η απουσία της μεγάλης μάζας των μεταναστών και των μεταναστριών από τις τάξεις του μεταναστευτικού κινήματος (συνήθως επειδή το τελευταίο δεν αναδεικνύει υλικές αιχμές αλλά μένει σε

λογικές διακήρυξης) το αποδυναμώνει πολιτικά, καθώς τότε είναι ευκολότερο να ηγεμονεύσουν στους κόλπους του λογικές εξωτερικής ανθρωπιστικής αλληλεγγύης. Αντίθετα, η οργανική σύνδεση του αντιρατσιστικού κινήματος με την μεταναστευτική κοινότητα που βιώνει την κοινωνική υποβάθμιση, βοηθά στο να αναδειχθεί η ταξική διάσταση του μεταναστευτικού ζητήματος.

Ταυτόχρονα, οφείλουμε να εξετάσουμε πως το αντιρατσιστικό κίνημα εμπλέκεται ενεργά σε όλο το πλέγμα των δομών αντίστασης και αλληλεγγύης που αναπτύσσονται σε επίπεδό τοπικής κοινωνίας. Η καθημερινή συνύπαρξη ντόπιων και μεταναστών στα τοπικά κινήματα βοηθά στο να κατανοείται η κοινότητα των συμφερόντων τους, συμβάλλοντας καθοριστικά στο να διαπλάθονται σχέσεις αμοιβαίας εμπιστοσύνης στον αντίποδα του ρατσισμού και της μισαλλοδοξίας.

Τέλος είναι αναγκαίο να δούμε πως αξιοποιούμε όλα τα θεσμικά μέσα που διαθέτουμε για να προλαμβάνουμε τις ρατσιστικές επιθέσεις: το παρατηρητήριο αστυνομικής αυθαιρεσίας, η νομική προστασία των μεταναστών, αιτήματα εκδημοκρατισμού της αστυνομίας ώστε να απομακρυνθούν από τους κόλπους της φασιστικές ομάδες αποτελούν λίγα μόνο παραδείγματα θεσμικών εργαλείων που έχουμε στη διάθεση μας. Ακριβώς επειδή οι επιθέσεις κατά μεταναστών αποτελούν πλέον καθημερινό φαινόμενο είναι χρήσιμο όλα τα μέλη της νεολαίας Συνασπισμού να προμηθευτούν τα αναγκαία τηλέφωνα δικηγόρων, γιατρών, μεταφραστών του χώρου ώστε να μπορούν να παρεμβαίνουν έγκαιρα όπου χρειαστεί.

Αναφορικά με τα άμεσα καθήκοντα του επόμενου διαστήματος σχεδιάζεται από την επιτροπή δικαιωμάτων του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ μία εκτεταμένη καμπάνια για το μεταναστευτικό σε συνεργασία με πλατιούς κοινωνικούς φορείς, ώστε να αποκτήσει το εγχείρημα όσο το δυνατόν πιο διευρυμένη κοινωνική αποδοχή και αναγνωρισιμότητα. Είναι συνεπώς αναγκαία η πολιτική και οργανωτική υποστήριξη μίας τέτοιας προσπάθειας από τη Νεολαία Συνασπισμού με στόχο τη δημιουργία μίας πιο μόνιμης γέφυρας επικοινωνίας του χώρου με τις μετανάστριες και τους μετανάστες και το αντιρατσιστικό κίνημα ευρύτερα.

Φεστιβάλ

Το σύνολο των δυνάμεων της οργάνωσης προχωράει στην υλοποίηση της απόφασης για την διεξαγωγή ενός κοινού φεστιβάλ των νέων του ΣΥΡΙΖΑ-εκμ. Μέσα από μία ανοιχτή και συμμετοχική διαδικασία προσπαθούμε να διαμορφώσουμε από κοινού τις θεματικές των φεστιβάλ, το πολιτικό και πολιτιστικό πρόγραμμα με βάση τις ανάγκες, τις ανησυχίες και τα όνειρα της νεολαίας. Στόχος μας δεν είναι η δημιουργία ενός φεστιβάλ που θα αθροίζει τις οργανωμένες νεολαιίστικες δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ-εκμ. Η διαδικασία του φεστιβάλ αποτελεί μία πρώτη σημαντική δοκιμή για την ικανότητα μας να έρθουμε σε επαφή και να σφυρηλατήσουμε σταθερή σχέση με πλειοψηφικά κομμάτια νεολαίας.

Η δουλειά μας θα κρίνει αν το φεστιβάλ θα μετατραπεί σε μία συνάντηση του κόσμου που είναι κοντά στον ΣΥΡΙΖΑ-εκμ, του κόσμου που τρία χρόνια έχει δώσει μικρούς

και μεγάλους αγώνες και το κατά πόσο θα επηρεάσει σε θετική κατεύθυνση την πυροδότηση κινηματικών και πολιτικών πρωτοβουλιών το επόμενο διάστημα με στόχο την ανατροπή της κυβέρνησης και της πολιτικής της. Στο σύνολο των φεστιβάλ πέρα από την θεματική της αλληλεγγύης οφείλουμε να έχουμε χώρους συλλογής φαρμάκων. τροφίμων, ρουχισμού και βιβλίων τα οποία θα κατευθυνθούν στην στήριξη δομών αλληλεγγύης όπως π.χ. τα κοινωνικά ιατρεία.

Ταυτόχρονα υπάρχουν οι αντικειμενικές δυνατότητες για την μετατροπή του φεστιβάλ σε ένα σημαντικό σταθμό στον δρόμο για την πανελλαδική συνδιάσκεψη του ΣΥΡΙΖΑ-εκμ και στην πορεία δημιουργίας του νέου φορέα. Κεντρικό κομμάτι της δουλειάς μας για το σύνολο των φεστιβάλ αποτελεί η εξόρμηση για την εγγραφή νέων μελών. Η δυνατότητα συνέχισης της δουλειάς των θεματικές ομάδων που δημιουργούνται στα πλαίσια των φεστιβάλ μπορεί να αποτελέσει άλλο ένα θετικό βήμα τόσο για την εξωστρεφή δράση και την εμπλοκή νέου κόσμου όσο και για το βάθεμα των συντροφικών σχέσεων και των ανασυνθετικών, επανιδρυτικών διαδικασιών σε επίπεδο νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ-εκμ.

Για την οργάνωση της κοινοβουλευτικής δουλειάς

Από την πρώτη στιγμή που άνοιξε η συζήτηση για την οργάνωση της κοινοβουλευτικής δουλειάς στις διαδικασίες του ΣΥΡΙΖΑ και του Συνασπισμού υποστηρίξαμε την άποψη ότι το βάρος της δουλειάς οφείλει να παραμείνει στους κοινωνικούς χώρους και τους αγώνες γιατί εκεί θα δοθούν οι κρίσιμες μάχες που θα καθορίσουν την πορεία εξέλιξης των πραγμάτων. Τα πρώτα δείγματα γραφής από την παρουσία της κοινοβουλευτικής ομάδας σε κάθε μικρό και μεγάλο αγώνα είναι θετικά.

Από την άλλη,στο πλαίσιο των αυξημένων δυνατοτήτων που μας παρέχει η αναβαθμισμένη κοινοβουλευτική παρουσία μας,θα πρέπει να εντοπίσουμε τους καλύτερους δυνατούς τρόπους συντονισμού της κοινοβουλευτικής δουλειάς με τη δουλειά των οργανώσεων βάσης και των πολιτικών οργάνων του χώρου.Το παράδειγμα της κατάθεσης πρότασης νόμου,από πλευράς μας για τα ΑΕΙ,χωρίς να έχει προηγηθεί συζήτηση στα όργανα του κόμματος,της νεολαίας και του ΣΥΡΙΖΑ,είναι ένα παράδειγμα που θα πρέπει να μας προβληματίσει σε αυτή την κατεύθυνση.Είναι προφανές πως σε μια ριζικά νέα συνθήκη για το χώρο μας,θα υπάρξουν λάθη,παραλείψεις και προβληματικές,ωστόσο,για μας παραμένει αδιαπραγμάτευτο ότι τα αποφασιστικά όργανα χάραξης πολιτικής του χώρου παραμένουν τα πολιτικά του όργανα.

Ο ρόλος της κοινοβουλευτικής ομάδας πρέπει να είναι διττός : από τη μια να αναδεικνύει όλους τους μικρούς και μεγάλους αγώνες από το κεντρικό πολιτικό και να πετυχαίνει νίκες και απο την άλλη, να λειτουργεί ως ιμάντας της φωνής των απο κάτω,με νομοσχέδια για τη λειτουργία δομών κοινωνικής οικονομίας,δομών αλληλεγγύης και συνεταιρισμών αλλά και στην κατεύθυνση της θεσμοθέτησης τους.Ταυτόχρονα,δεν πρέπει να υποτιμά δράσεις ενίσχυσης του ελέγχου και της διαφάνειας και του ελέγχου στους ιδεολογικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς του κράτους.

Άλλο ένα κρίσιμο στοιχείο είναι αυτό της οργάνωσης των πόρων που πλέον μας παρέχει η θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης και με όρους συνεργατών και αποσπασμένων και όρους οικονομικών πόρων.

Από την πρώτη στιγμή υποστηρίξαμε ότι κομμάτι των συγκεκριμένων πόρων οφείλει να στραφεί στην δουλειά στο κοινωνικό και ιδιαίτερα στο ζήτημα δημιουργίας και στήριξης δικτύων αλληλεγγύης όπως κοινωνικά ιατρεία. Η απόφαση για χορήγηση 20% από τον μισθό για την δημιουργία ενός ταμείου αλληλεγγύης υπηρετεί ακριβώς αυτή την λογική. Η συγκεκριμένη λογική όμως δεν υπηρετήθηκε στο ζήτημα των επιστημονικών συνεργατών παρά της αποφάσεις που υπήρχαν σε επίπεδο τόσο Συνασπισμού όσο και ΣΥΡΙΖΑ.Η απόφαση όπου έλεγε ότι ο κάθε βουλευτή διαλέγει έναν επιστημονικό και ο δεύτερος διατίθεται είτε για δουλειά τεκμηρίωσης και έρευνας στους απαραίτητους τομείς είτε για δουλειά σε κάποιον κοινωνικό χώρο ακυρώθηκε στην πράξη. Η αντίστοιχη κομματική επιτροπή που είχε δημιουργηθεί για να στελεχώσει τις ομάδες δεν κατάφερε ποτέ να ολοκληρώσει το έργο της. Η συγκεκριμένη εξέλιξη δείχνει ότι έχουμε ακόμα να κάνουμε αρκετά βήματα έτσι ώστε να κατακτήσουμε μια κουλτούρα σεβασμού των συλλογικών αποφάσεων και σωστής ιεράρχησης αναγκών της πολιτικής δουλειάς.

Θα πρέπει να τονίσουμε ότι ο μόνος τρόπος να διασφαλίσουμε τη διαφάνεια στην επιλογή των επαγγελματικών στελεχών και των επιστημονικών συνεργατών είναι οι συντεταγμένες διαδικασίες και η δημόσια διαβούλευση στο εσωτερικό της οργάνωσης.Είναι προβληματικό το γεγονός ότι το ΚΣ,ποτέ δεν επιχείρησε να φτιάξει ένα δικό του σχεδιασμό σε σχέση με τα έμμισθα στελέχη με βάση τις πολιτικές-οργανωτικές ανάγκες της παρέμβασης της οργάνωσης.Είναι επίσης προβληματικό ότι το κόμμα δεν αναγνώρισε αυτή τη δυνατότητα στην οργάνωση μας,παραπέμποντας σε κομματικές αποφάσεις που ούτε και αυτές εφαρμόστηκαν εν τέλει.

Ταυτόχρονα,θα πρέπει να μην ξεχάσουμε ότι από δω και πέρα καλούμαστε να δώσουμε αυξημένη προσοχή στις διαδικασίες που θα διασφαλίζουν την ενιαία πολιτική μας λειτουργία και τη μη αυτονόμηση των επιστημονικών ομάδων.Ο πολιτικός έλεγχος των ομάδων από τα όργανα και τους τομείς του κόμματος,είναι παράγοντας προκειμένου να μην προκύψουν φαινόμενα κατά τα οποία οι «ειδικοί» κατέχοντας το μυστικό της γνώσης,θα παράγουν πολιτική αυτόνομα σε σχέση με τη βάση του κόμματος.Επίσης είναι σημαντικός ο σαφής προσανατολισμός της δουλειάς των επιστημονικών συνεργατών και των επαγγελματικών στελεχών στο κοινωνικό,ώστε αφενός να μην χάνουν την επαφή τους με τον κόσμο της εργασίας και αφετέρου να μπορέσουμε να είμαστε αποτελεσματικοί στην προσπάθεια μας να εμπλακούμε και να προωθήσουμε διαδικασίες δικτύων αλληλεγγύης,δομών αυτοοργάνωσης και αντίστοιχων πρωτοβουλιών,όπως έχουμε θέσει από καιρό ως προτεραιότητα.

Συμπερασματικά,είναι σημαντικό σε πρώτη φάση να προχωρήσουμε στη δημοσίευση των ονομάτων των επιστημονικών συνεργατών και των επαγγελματικών στελεχών καθώς και του τομέα δουλειάς του καθενός,όπως επίσης και στη θέσπιση της διαδικασίας των εναλλαγών που μεταξύ άλλων απαντάει και στην ανάγκη να αποφευχθούν περιπτώσεις ανάδειξης πολιτικού προσωπικού αυτονομημένου από το κοινωνικό.

Σε ότι αφορά τους συντρόφους της οργάνωσης που αυτή την στιγμή εργάζονται ως επιστημονικοί συνεργάτες προτείνεται η συνέχιση εκ μέρους τους της προσπάθειας για μια όσο το δυνατόν πιο συλλογική οργάνωσμό του κοινοβουλευτικού έργου στην βάση ομάδων εργασίας, κάτι που πρέπει να ισχύσει για το σύνολο του κοινοβουλευτικού έργου,αποφεύγοντας στοιχεία κατακερματισμόυ.Τις ομάδες αυτές, επιβάλλεται να παρακολουθούν και να συνεισφέρουν στο έργο τους,κομματικά μέλη από τους αντίστοιχους τομείς δουλειάς. Παράλληλα χρειάζεται οι συγκεκριμένοι σύντροφοι ανάλογα με τον τομέα εργασίας τους να τροφοδοτούν την οργάνωση με όρους τεκμηρίωσης και εμπειρίας, να υλοποιούν έναν σχεδιασμό που θα προσανατολίζει την δουλειά τόσο στην προγραμματική εμβάθυνση όσο και στην ουσιαστική στήριξη των κοινωνικών αγώνων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα στην συγκεκριμένη κατεύθυνση αποτελεί ότι καταφέραμε τα δύο σωματεία της ΣΕΚΑΠ στην Ξάνθη να πάρουν απόφαση για να προχωρήσουν στην αυτοδιαχείριση της επιχείρησης. Τέλος προτείνεται ο μισθός των επιστημονικών συνεργατών που είναι μέλη της οργάνωσης να είναι 1.100 ευρώ. Τα λεφτά που θα εξοικονομηθούν πέρα από αυτά που πηγαίνουν για τα ταμεία του κόμματος θα ενισχύσουν δράσεις της οργάνωσης είτε με όρους επαγγελματικών στελεχών είτε με όρους στήριξης άλλων πρωτοβουλιών.

ΣΥΡΙΖΑ

Η δημιουργία ενός πραγματικά ριζοσπαστικού μαζικού φορέα της αριστεράς που θα προκύπτει μέσα από τους κοινωνικούς αγώνες και θα υπηρετεί αυτούς τους αγώνες, ενός φορέα που θα έχει ως δομικό στοιχείο της παρέμβασης του το χειραφετητικό πρόταγμα και την αλληλεγγύη,αποτελεί σήμερα μια βασική προϋπόθεση για την ανατροπή της κυβέρνησης και της πολιτικής της. Με αυτή την έννοια η κατεύθυνση των αποφάσεων τόσο της ΚΠΕ του Συνασπισμού όσο και της ΠΣΕ του ΣΥΡΙΖΑ για ένα ιδρυτικό συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ-εκμ μέσα στο καλοκαίρι του 2013 αποτελούν σημαντικά βήματα ως προς τη μορφή του νέου φορέα,υπολείπονται ωστόσο σημαντικά όσον αφορά το περιεχόμενο του.Παρά την καθυστέρηση,το επόμενο διάστημα είναι κρίσιμο στην πορεία προς την Συνδιάσκεψη του Νοέμβρη να καλύψουμε το κενό και να εμβαθύνουμε στα ιδεολογικά χαρακτηριστικά και τα θέματα πολιτικής φυσιογνωμίας του νέου κόμματος,δεδομένου ότι αμφότερα συνιστούν προϋποθέσεις και εχέγγυα της μαζικής του απεύθυνσης.Η υλοποίηση των συγκεκριμένων αποφάσεων γνωρίζουμε πολύ καλά ότι θα εξαρτηθεί από την συνολικότερη έκβαση της πάλης των τάξεων, τους αγώνες και τις συγκρούσεις που θα αναπτυχθούν το επόμενο διάστημα. Παράλληλα το κριτήριο επιτυχίας της συγκεκριμένης διαδικασίας δεν είναι άλλο από την αποτελεσματική εμπλοκή του δυναμικού του νέου φορέα στις συγκεκριμένες συγκρούσεις. Μέσα στο ίδιο το κίνημα είναι που θα μετρηθεί και θα επιβεβαιωθεί ή όχι η ορθότητα της άποψης μας για την αναγκαιότητα του νέου φορέα.

Ανοίγοντας την συζήτηση για την διαδικασία μετάβασης και δημιουργίας του νέου φορέα οφείλουμε να θέσουμε σε αδρές γραμμές κάποιους βασικούς άξονες, πέρα από αυτά που αναφέρονται παραπάνω, για τον στόχο τον οποίο σκοπεύουμε να υπηρετήσουμε. Στόχος μας είναι μέσα από μια διαδικασία οργανικής σύνδεσης με την κοινωνία να εμπλέξουμε στον νέο φορέα με όρους συμμετοχής πλατιά κομμάτια του κόσμου της

δουλειάς και της νεολαίας. Να καταφέρουμε να μετασχηματίσουμε τον ΣΥΡΖΑ-εκμ στο κόμμα που με δομικούς όρους θα εκφράζει τους αγώνες του κόσμου που παλεύει σήμερα για την αξιοπρέπεια του,το κόμμα που θα προωθεί τη ριζοσπαστικοποίηση της κοινωνίας όσο και την διαδικασία ενότητας και ανασύνθεσης του συνόλου της αριστεράς που αποτελούν αναγκαίες συνθήκες στη μεγάλη μάχη για την ανατροπή των υφιστάμενων σχέσεων παραγωγής και την ανάπτυξη ενός άλλου μοντέλου οργάνωσης της κοινωνίας.

Να βαθύνουμε δηλαδή το ρήγμα με την ήττα της δικιάς μας αριστεράς που δεν μπορούσε να απευθυνθεί με πλειοψηφικούς όρους στα συγκεκριμένα κομμάτια των από κάτω. Η εμπλοκή με πλειοψηφικούς όρους των συγκεκριμένων κομματιών στις διαδικασίες του ΣΥΡΙΖΑ-εκμ αποτελέσει μια πολύτιμη βοήθεια στην διατήρηση των πραγματικά ριζοσπαστικών χαρακτηριστικών του χώρου.Στο βαθμό που θα καταφέρουμε να υπηρετήσουμε μια τέτοια διαδικασία μετάβασης,δημιουργούμε θετικούς όρους για τη δράση και τις πρακτικές του νέου φορέα.

Επομένως,μια σειρά από απόψεις που εκφράζονται από τμήματα του νυν ΣΥΡΙΖΑ,που έχουν ήδη τοποθετήσει τον εαυτό τους στο ρόλο της «αριστερής εσωκομματικής αντιπολίτευσης» και του θεματοφύλακα της αριστερής πολιτικής ταυτότητας του νέου υποκειμένου,ξεκινούν από μια λογική προεξόφλησης της ήττας τους και του μειοψηφικού τους χαρακτήρα και τελικά κινούνται εκτός πραγματικότητας.Βασίζονται στην πεποίθηση πως η κατεύθυνση που θα αποκτήσει ο νέος ΣΥΡΙΖΑ,με τον καινούριο κόσμο που θα συμμετάσχει σε αυτόν,θα τοποθετείται σε μη ριζοσπαστικές θέσεις και εκφράζουν έτσι ενα πραγματικό «φόβο των μαζών» και της δημοκρατίας.Αγνοούν πως η καλύτερη εγγύηση-ασφαλώς ως αναγκαία αλλά όχι ικανή συνθήκη-για τον ριζοσπαστικό και κοινωνικά μεροληπτικό μας χαρακτήρα είναι η συμμετοχή στο νέο εγχείρημα όσο μεγαλύτερων τμημάτων γίνεται από τον κόσμο της εργασίας και της ανεργίας που πλήττεται από την κρίση και έχει την ανάγκη ενός ισχυρού και αποτελεσματικού πολιτικού εργαλείου.Οι παραπάνω απόψεις,λοιπόν,καταλήγουν να αγνοούν πως αυτό που θα κρίνει τον χαρακτήρα του νέου κόμματος μας είναι η ίδια η ταξική πάλη,οι υλικοί όροι και όχι απλώς οι ιδεολογικές ταυτότητες.

Το συγκεκριμένο πολιτικό σχέδιο λοιπόν δεν αναφέρεται απλά σε έναν ενιαίο ΣΥΡΙΖΑ-εκμ αλλά βασικά σε έναν νέο ΣΥΡΙΖΑ-εκμ που δεν θα αποτελεί άθροισμα οργανώσεων και καταγωγής ιδεολογικών ρευμάτων αλλά θα εκφράζει τον κόσμο που αγωνίζεται θεμελιώνοντας στο σήμερα την δυνατότητα υπέρβασης του καπιταλισμού και την δημιουργία μιας νέας κοινωνικής οργάνωσης που θα υπηρετεί τις ανάγκες της πλειοψηφίας και όχι την κερδοφορία του κεφαλαίου. Το συγκεκριμένο πολιτικό σχέδιο επανανοηματοδοτεί την ανάγκη ανασύνθεσης αλλά ταυτόχρονα προχωράει και πέρα από αυτή. Σε αυτό το πολιτικό πλαίσιο χρειαζόμαστε και μία μαζική, ριζοσπαστική, αριστερή, οργάνωση νεολαίας που όπως και το κόμμα θα λειτουργεί πάνω στις δημοκρατικές αρχές του ένα μέλος-μία ψήφος και θα σχεδιάζει θα υλοποιεί και θα απολογίζει μέσα από πραγματικά συμμετοχικές διαδικασίες.

Για μας,η υπόθεση της ανασύνθεσης της Αριστεράς δεν είναι μια ανάγκη που προέκυψε λόγω της εκλογικής ανόδου.Αποτελεί μια στρατηγικού χαρακτήρα επιλογή από την ίδρυση της οργάνωσης μας.Ήδη από τις αρχές του ’90 και σε συνθήκες ήττας των

ιδεολογικών ρευμάτων της αριστεράς λόγω της κατάρρευσης των καθεστώτων του «υπαρκτού σοσιαλισμού»,είχε παρουσιαστεί η ανάγκη συγκρότησης ενός νέου ρεύματος που θα εσωτερικεύει την εμπειρία της ήττας του περασμένου αιώνα και θα επαναφέρει το αίτημα του σοσιαλισμού του 21^{ου} αιώνα.Σε αυτή την κατεύθυνση και στην συμφωνία αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό ιδρύθηκε ο ΣΥΡΙΖΑ,αποτελόντας ένα παγκόσμιο παράδειγμα κοινής δράσης και ενότητας δυνάμεων της αριστεράς από διαφορετικές ιδεολογικές καταβολές.Παράλληλα,οι αγώνες της περασμένης δεκαετίας και τα κινήματα που αναπτύχθηκαν ευνόησαν το πολιτικό σχέδιο της ανασύνθεσης στο χώρο της ανανεωτικής και ριζοσπαστικής αριστεράς και ιδιαίτερα του ΣΥΡΙΖΑ,με μεγάλη πολιτική συμβολή της Νεολαίας Συνασπισμού.Ταυτόχρονα,η ενιαιοποίηση του ΣΥΡΙΖΑ,έρχεται να απαντήσει σε μια σειρά από προβληματικές της πολιτικής του λειτουργίας.Η κατάργηση των πολλαπλών κέντρων λήψης αποφάσεων,η δημιουργία πολιτικού ελέγχου και συλλογικής διαβούλευσης για τη συγκρότηση του πολιτικού σχεδιασμού αποτελούν θεμελιώδη βήματα για τη συγκρότηση ενός νέου πολιτικού υποκειμένου που θα αποτελεί σημείο αναφοράς για την υπόθεση της ανατροπής και του σοσιαλισμού στις σημερινές συνθήκες.

Το πρώτο βήμα για την νέα πορεία του ΣΥΡΙΖΑ-εκμ θα αποτελέσει η πανελλαδική συνδιάσκεψη στις αρχές του Νοέμβρη. Στο δρόμο για την συγκεκριμένη συνδιάσκεψη θα δουλέψουμε με όλες μας τις δυνάμεις για την διεξαγωγή συνελεύσεων ΣΥΡΙΖΑ-εκμ σε όσο το δυνατόν περισσότερους χώρους νεολαίας. Ιδιαίτερα στους πανεπιστημιακούς χώρους,να οργανώσουμε συνελεύσεις νέων τόσο σε επίπεδο ιδρύματος ή τμήματος ή ακόμα και σχολής,αν αυτό είναι δυνατό. Σε επίπεδο γειτονιών κρίνουμε σκόπιμο την συμμετοχή μας και την εκλογή αντιπροσώπων για την συνδιάσκεψη μέσα από τις τοπικές συνελεύσεις του ΣΥΡΙΖΑ-εκμ, δημιουργώντας όμως παράλληλα μητρώο νεολαίας που θα μας επιτρέψει έτσι να δημιουργήσουμε συνελεύσεις νέων ΣΥΡΙΖΑ στην συνέχεια. Το σύνολο των δυνάμεων της οργάνωσης πρέπει να αποτελέσει ένα ζωντανό κομμάτι της συγκεκριμένης διαδικασίας μέσα από την συμμετοχή και την αυτοπρόσωπη εγγραφή,μέχρι τις 19/10 που κλείνουν οι λίστες για τη συνδιάσκεψη,στην τοπική συνέλευση όπου αυτό δεν έχει ήδη συμβεί. Η διεξαγωγή των συγκεκριμένων διαδικασιών θα αποτελέσει μια πολύ ουσιαστική διαδικασία διαλόγου με μεγάλα κομμάτια νεολαίας. Τα κείμενα της συνδιάσκεψης οφείλουν να αποτελέσουν κομμάτι του προβληματισμού της νεολαίας που το προηγούμενο διάστημα έδωσε σημαντικούς και κρίσιμους αγώνες. Τόσο οι συνελεύσεις,όσο και η συνδιάσκεψη θα αποτελέσουν ένα πεδίο συντροφικού διαλόγου και αντιπαράθεσης για τα ζητήματα της κρίσης,τη στρατηγική της αριστεράς και τις προοπτικές υπέρβασης του καπιταλισμού,στα οποία οφείλουμε να παρέμβουμε με ουσιαστικό και εποικοδομητικό τρόπο.

Στόχος μας θα είναι κομμάτι της απόφασης της συνδιάσκεψης να αναφέρεται ρητά στην ανάγκη δημιουργίας οργάνωσης νεολαίας με δικές της αυτόνομες διαδικασίες και η δημιουργία ανοιχτών ομάδων εργασίας που θα λειτουργήσουν ως χώροι επεξεργασίας και διαβούλευσης ζητημάτων στο δρόμο για το ιδρυτικό συνέδριο νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ-εκμ,το οποίο θα πρέπει να διεξαχθεί μέσα στην άνοιξη του 2013. Οι ομάδες θέσεων, καταστατικού και οργανωτικών θα οριστούν από τους νέους του συντονιστικού οργάνου που θα εκλέξει η συνδιάσκεψη ΣΥΡΙΖΑ-εκμ του Νοέμβρη.Παράλληλα μέσα στην συνδιάσκεψη θα πρέπει να προωθήσουμε αποφάσεις που θα προχωράνε με ουσιαστική βήματα προς τον στόχο ενός ενιαίου κόμματος της αριστεράς με δημοκρατικές διαδικασίες βάσης.

Έχοντας να αντιμετωπίσουμε μια υβριδική κατάσταση που από τη μία αναφέρεται στον μετασχηματισμό ενός συμμαχικού σχήματος και από την άλλη στην ουσιαστική δημιουργία ενός νέου θα πρέπει να είμαστε αρκετά ευέλικτοι στις μορφές και στην διαδρομή που θα χαράξουμε, παραμένοντας όμως σταθεροί στον τελικό μας στόχο. Ακριβώς για τους παραπάνω λόγους βασικό χαρακτηριστικό της δουλειάς μας σε όλη αυτή την περίοδο θα είναι οι διαδικασίες βάσεις μέσα από τις συνελεύσεις των νέων ΣΥΡΙΖΑ-εκμ και όχι διαδικασίες κεντρικής συνεννόησης συνιστωσών. Το βασικό ρόλο για το πώς θα προχωρήσουμε ως οργάνωση, στην συγκεκριμένη πορεία θα τον έχουν οι αυτόνομες διαδικασίες της νεολαίας Συνασπισμού με κεντρικό ρόλο αυτό του συνεδρίου της οργάνωσης.Δεδομένων από τη μία,των αυξημένων αναγκών που προκύπτουν τόσο λόγω της συγκυρίας για την καθημερινή λειτουργία της οργάνωσης όσο και λόγω του επικείμενου Συνεδρίου της Νεολαίας Συνασπισμού-για τη Γραμματεία και από την άλλη λόγω της κομβικής σημασίας που έχει η διαδικασία μετάβασης,προτείνεται η σύσταση ad hoc τριμελούς επιτροπής του ΚΣ που θα αναλάβει το διάστημα μέχρι το Συνέδριο να ενημερώσει για την τοποθέτηση της Νεολαίας Συνασπισμού,τις υπόλοιπες συνιστώσες και να συμβάλλει στη διεξαγωγή ενός συντροφικού διαλόγου πάνω στα ανοιχτά θέματα που τίθενται.

Στο δρόμο για το 7ο συνέδριο της οργάνωσης, μετά και την αναβολή του λόγω της τότε συγκυρίας, τίθεται εκ νέου το ζήτημα του προτεινόμενου από το Κ.Σ. σχέδιου θέσεων και της αντίστοιχης επιτροπής. Αντιμετωπίζοντας το θέμα ως αυτό που είναι , δηλαδή ένα πολιτικό ζήτημα, το Κ.Σ. προκρίνει την δημιουργία μιας νέας επιτροπής που θα κληθεί να παράξει την συνολική πολιτική τοποθέτηση της οργάνωσης στη νέα συγκυρία. Η πολιτική αδυναμία της προηγούμενης επιτροπής αναμέτρησης με το βασικό καθήκον της συγκεκριμένης ανάλυσης της συγκεκριμένης κατάστασης, η αδυναμία ενσωμάτωσης θεμελιακών όψεων της συγκυρίας, συζητήσεις για τον αν η Αριστερά είναι στο κάδρο και όχι για το πως παλεύουμε για την κυβέρνηση της Αριστεράς, συνιστά μια ανεπάρκεια του σχεδίου να βοηθήσει τις Π.Κ. και τα μέλη της οργάνωσης στις κρίσιμες μάχες που δόθηκαν. Μία νέα επιτροπή που θα μάθει από τα λάθη της προηγούμενης και θα αναμετρηθεί με την νέα κατάσταση κρίνεται απαραίτητη.

Για την εσωτερική λειτουργία

Έχει πολύ μεγάλη σημασία,ειδικά στο δρόμο προς το ενιαίο πολιτικό υποκείμενο,να ανοίξει μια πλατιά συζήτηση μέσω των διαδικασιών της οργάνωσης.Η επανενεργοποίηση του δελτίου εσωτερικού διαλόγου και στα πλαίσια του προσυνεδριακού διαλόγου,για την τόνωση των μορφών οριζόντιας επικοινωνίας,η δημοσίευση μαζί με την απόφαση του ΚΣ,των τροπολογιών που μειοψήφισαν σε αυτό για την ενημέρωση του συνόλου της οργάνωσης για τις διαφωνίες που προκύπτουν στα όργανα και η δημοσίευση της ατζέντας των συνεδριάσεων της Γραμματείας (τον τεχνικό τρόπο θα τον προτείνει η ίδια η Γραμματεία,το επόμενο διάστημα) είναι αναγκαία μέτρα για τη δημοκρατικότερη και αποτελεσματικότερη εσωτερική λειτουργία,επικοινωνία και ενημέρωση της οργάνωσης.Μέσα από αυτά τα μέτρα ανοίγει ο πολιτικός διάλογος και αναδεκνύονται με

πολιτικό τρόπο οι ενδεχόμενες διαφωνίες ή συγκλίσεις που μπορεί να προκύψουν ενισχύοντας τη δημοκρατική λειτουργία των διαδικασιών.

Τροπολογίες που μειοψήφισαν στο ΚΣ

Σελίδα 1,τελος 2ης παραγραφου

Με αυτή την έννοια,η σημερινή κατεύθυνση των μέτρων στο βαθμό που υπηρετεί το στόχο της εσωτερικής υποτίμησης αποτελεί επιλογή και του ελληνικού αστικού κόσμου.

Ωστόσο,η καπιταλιστική αναδιάρθρωση που λαμβάνει χώρα στην Ελλάδα,αποτελεί πείραμα για τη μετεξέλιξη συνολικά του ευρωπαϊκού χώρου και αντανακλά τις αξιώσεις του ευρωπαϊκού αστικού μπλόκ,οι οποίες κάθε άλλο παρά περιορίζονται στην επίτευξη του στόχου της εσωτερικής υποτίμησης.

Δεδομένου ότι η κρίση,εκτός από περίοδο επαναδιαπραγμάτευσης του συσχετισμού δύναμης μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας σηματοδοτεί και μια περίοδο επαναδιαπραγμάτευσης του συσχετισμού δύναμης στο εσωτερικό του κυρίαρχου αστικού μπλοκ,ενστάσεις και διαφοροποιήσεις τόσο του ελληνικού αστισμού αλλά και των πολιτικών εκπροσώπων των αστικών τάξεων χωρών όπως η Γαλλία και η Ιταλία,δεν μπορούν να ερμηνευτούν με επικοινωνιακούς όρους.

Αναγνωρίζοντας ωστόσο,ότι οι διαφοροποιήσεις αυτές από την επικρατούσα «ευρωπαϊκή πολιτική»,επ'ουδενί λόγο εξυπηρετούν συμφέροντα των εργαζόμενων,μας υπενθυμίζουν αφενός το διπλό μέτωπο το οποίο πρέπει να διατηρούμε τόσο απέναντι στον ελληνικό αστισμό,όσο και απέναντι στην ευρωπαϊκή ελίτ.Αφετέρου το γεγονός ότι η ανατροπή των εγχώριων αστικών πολιτικών δυνάμεων συνιστά αναγκαία,όχι όμως ικανή συνθήκη για την έξοδο από την κρίση προς όφελος των εργαζομένων και με τρόπο που να θέτει τις βάσεις προοδευτικού μετασχηματισμού της ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας σε σοσιαλιστική κατεύθυνση.

Σελίδα 3,παράγραφος 3

Πρώτη μας μέριμνα θα πρέπει να είναι η οργάνωση δομών εργατικής αλληλεγγύης.Δομών τέτοιων που θα παρέχουν στους εργαζόμενους εργαλεία διεκδίκησης αξιοπρεπούς εργασίας και διαβίωσης.

Η σύσταση ενός ταμείου για την οικονομική ενίσχυση απεργιακών αγώνων μακράς διάρκειας όπως στην περίπτωση της Χαλυβουργίας,προκύπτει ως άμεση ανάγκη μπροστά στους αγώνες που έρχονται.Η στήριξη υπαρχουσών δομών και η ίδρυση νέων που θα προσφέρουν δωρεάν νομικές υπηρεσίες και υλική βοήθεια για τη σύσταση

σωματείων,συνεταιριστικών επιχειρήσεων,νομική βοήθεια σε υπερχρεωμένα νοικοκυριά και σε έκτακτα θέματα που προκύπτουν όπως το χαράτσι της ΔΕΗ,που ελέγχονται νομικά και αφήνουν περιθώρια για συλλογικές προσφυγές.Αυτές είναι μερικά παραδείγματα δομών που μπορούν να βοηθήσουν στην κατεύθυνση αναδιοργάνωσης της κοινωνίας,στην θωράκιση των εργαζομένων απέναντι στην καπιταλιστική επίθεση και στην ένταση των συλλογικών διεκδικήσεων.

Σελίδα 13,ενότητα «Για την οργάνωση της κοινοβουλευτικής δουλειάς»

Τέλος,προτείνεται στους επιστημονικούς συνεργάτες που είναι μέλη της οργάνωσης όπως και στα υπόλοιπα μέλη που έχουν την οικονομική δυνατότητα να συνδράμουν πέραν της προβλεπόμενης συνδρομής,στις αυξημένες ανάγκες της οργάνωσης τόσο σε λειτουργικά έξοδα όσο και σε έξοδα που συνδέονται με τη στήριξη άλλων πρωτοβουλιών.

Παράλληλα θα πρέπει να ανοίξει άμεσα μια συζήτηση στο εσωτερικό της οργάνωσης και του κόμματος που θα αφορά ζητήματα πόρων,υποχρεώσεων και οικονομικής διαχείρησης και διαφάνειας της οργάνωσης Νεολαίας,προκειμένου με τη μετάβαση στο νέο φορέα να είμαστε σε θέση να προσδιορίσουμε με ακρίβεια το βαθμό οικονομικής αυτονομίας της Νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ-εκμ με τον ΣΥΡΙΖΑ-εκμ.

Το ίδιο διάστημα και πάντα σε συνεννόηση με το κόμμα,θα πρέπει να ανοίξει ένας διάλογος γύρω από τις τεχνικές (εφορία) και ουσιαστικές (ανάγκες) προϋποθέσεις που θα μας επιτρέψουν μια πιο συγκεκριμένη εισήγηση προς τους συντρόφους που είναι μέλη της Νεολαίας και επιστημονικοί συνεργάτες στην Κ.Ο.,αναφορικά με την εμπράγματη συνδρομή τους στις ανάγκες της οργάνωσης.

Σελίδα 17,ενότητα «ΣΥΡΙΖΑ»

Ως εκ τούτου, οι πολιτικές εξελίξεις και το νέο κοινωνικό σκηνικό που διαμορφώνεται, φέρνουν ως επιτακτικό στόχο να ξεκινήσουμε, παράλληλα με το ΣΥΡΙΖΑ, τις διαδικασίες προς τη συγκρότηση ενιαίας νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ. Η σφοδρή επίθεση σε κοινωνικά και εργασιακά δικαιώματα με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που παίρνει αυτή στη νεολαία, τα μεγάλα ποσοστά ανεργίας σε νέους και νέες, η αδυναμία εκπροσώπησής τους από οργανωμένους φορείς είναι κάποια από τα στοιχεία που κάνουν πιο επιτακτική την ανάγκη για μια ολοκληρωμένη συζήτηση γύρω από τα ζητήματα της νεολαίας. Σε αυτό το σημείο, οφείλουμε να αναγνωρίσουμε ότι παρά την σπουδαία συμβολή μας σε μικρές και μεγάλες μάχες της νεολαίας, δεν καταφέραμε ούτε εμείς, ούτε και κανείς τα τελευταία τουλάχιστον 20 χρόνια να συγκροτήσει μια πραγματικά μαζική αριστερή οργάνωση νεολαίας.

Καθίσταται λοιπόν αναγκαία η δημιουργία μιας οργάνωσης νεολαίας που θα αποτελέσει ένα νέο παράδειγμα οργανωμένης συλλογικής δράσης, που θα παράγει ένα πολιτικό και πολιτιστικό πρότυπο που θα εμπνέει την στράτευση και θα απελευθερώνει με τη συμμετοχή.

Οι διαδικασίες προς αυτή την κατεύθυνση δεν μπορεί παρά να είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με την καθημερινή πάλη, να τροφοδοτούνται από αυτήν και αντίστροφα. Η νέα οργάνωση, λοιπόν, θα πρέπει να προσπαθεί να συναρθρώσει τις πρακτικές της νεολαίας που αγωνίζεται για τη χειραφέτηση σε ένα ενιαίο πολιτικό σχέδιο που θα συντελέσει στην ανατροπή. Οι διαφορετικές ιδεολογικές προσεγγίσεις, οι διαχωριστικές γραμμές του παρελθόντος και τα ιστορικά ρεύματα δε θα πρέπει να αποτελέσουν ανάχωμα για τη διεξαγωγή ιδεολογικοπολιτικής συζήτησης. Η ενιαιοποίηση απλώς δια της πρακτικής είναι κενό γράμμα καθώς κάτι τέτοιο ενέχει τον κίνδυνο να οδηγήσει σε κατακερματισμό και σε λειτουργία δια συνεννοήσεων κορυφής όπως και στην ΑΡΕΝ, χωρίς τη δυνατότητα πραγματικής εμπλοκής των οργανώσεων βάσης στην όλη διαδικασία και χωρίς την απαραίτητη θεωρητική συζήτηση και τη μελέτη επιτυχημένων και αποτυχημένων εμπειριών.

Το ότι οι ιδεολογικές διαφορές δεν γίνεται να εξαλειφθούν σε μια νύχτα δεν σημαίνει πως η λύση είναι να παραβλέψουμε την ύπαρξη τους. Η αντίληψη πως το διαχρονικό πρόβλημα της αριστεράς ήταν και παραμένει πως «συζητά» χωρίς να δρα, εθελοτυφλεί μπροστά στα στρατηγικά αδιέξοδα ενώπιον των οποίων βρέθηκαν κατά καιρούς όλα τα σημαντικά ιστορικά της ρεύματα και μετατοπίζει το πρόβλημα.

Η άνοδος της αριστεράς και η συγκρότηση μιας κοινωνικής δυναμικής βασισμένης στις αριστερές αξίες, μας δίνει την ώθηση για να οικοδομήσουμε μια μαζική οργάνωση νεολαίας της ριζοσπαστικής αριστεράς. Αυτό έχει απολήξεις και στην ίδια τη λειτουργία και τις διαδικασίες της οργάνωσης που θα συγκροτήσουμε. Χρειαζόμαστε μια δημοκρατική συγκρότηση, που θα απλώνει όλη την πολιτική συζήτηση και θα ανοίγει τα ερωτήματα της συγκυρίας σε όλα τα μέλη, που θα καλλιεργεί μια κουλτούρα αυτενέργειας, παρέμβασης στο κοινωνικό, όχι με όρους ταμπέλας, αλλά με όρους οικοδόμησης σχέσεων που θα κοιτάζουν στην κοινωνική χειραφέτηση. Πρέπει να δημιουργήσουμε έναν τύπο οργάνωσης που να χωρά τη διαφορετικότητα των μελών που την απαρτίζουν.

Προφανώς αυτή η διαδικασία δεν μπορεί να γίνει σε δοκιμαστικούς σωλήνες ή σε ατέλειωτες ώρες συνεδριάσεων, αλλά είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την καθημερινή πάλη, τροφοδοτείται από αυτήν και αντίστροφα. Μην ξεχνάμε άλλωστε ότι μπορεί η ίδια η πραγματικότητα να ανατρέψει τους σχεδιασμούς που κάνουμε (είτε ευνοϊκά είτε αρνητικά).

Όλα τα παραπάνω είναι ερωτήματα που θα πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να κουβεντιαστούν σε όλη την οργάνωση, σε όλα τα μέλη της υπό ίδρυση οργάνωσης και να απαντηθούν μέσα από τις διαδικασίες.

Για αυτό έχουν εξαιρετική σημασία οι διαδικασίες που θα συγκροτήσουμε στο δρόμο για την ενιαία οργάνωση. Η συγκρότηση κοινών συνελεύσεων βάσης των νέων του ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί ένα καθοριστικό βήμα. Η προσέλκυση νέων μελών μέσα από τις συνελεύσεις και τις δράσεις τους θα πρέπει να είναι βασικό μας μέλημα. Χρειάζεται ιδιαίτερη μέριμνα για συγκρότηση συνελεύσεων νέων ΣΥΡΙΖΑ και σε περιοχές που μέχρι τώρα δεν υπήρχαν οργανωμένες δυνάμεις.

Πρέπει επίσης να προχωρήσουμε σε μαζέματα των επιμέρους τομέων παρέμβασης (εργασιακά, σπουδάζουσα κλπ), των θεματικών επιτροπών (περιβάλλον, μεταναστευτικό, φύλο κλπ) για να διεξαχθεί μια πλατιά ζύμωση που θα μπορέσει να αναδείξει νέες συνθέσεις, συγκλίσεις και διαφωνίες πάνω στο σήμερα.

Η όλη διαδικασία της ανασύνθεσης και της ενοποίησης θα πρέπει να συμπυκνώνεται μέσω συντεταγμένων διαδικασιών και όχι σε μαζέματα κορυφής. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω ανοιχτών ομάδων εργασίας, χωρίς καμία έννοια γεωγραφικής, κοινωνικής και πολιτικής αντιπροσωπευτικότητας, χωρίς σταθερό σώμα, χωρίς διαδικασία απόφασης και χωρίς καμία διαδικασία ελέγχου και χωρίς να δίνει τη δυνατότητα συμμετοχής στον ανένταχτο κόσμο που θα επιλέξει να οργανωθεί. Γιατί μια τέτοια διαδικασία δεν μπορεί να εξασφαλίσει έναν ουσιαστικό, ανασυνθετικό, μαζικό και δημοκρατικό χαρακτήρα, αντιθέτως προδιαγράφει και πάλι κεντρικές συνεννοήσεις και κοπτοραπτική κειμένων.

Για αυτό προτείνουμε να προχωρήσουμε σε πανελλαδική συνδιάσκεψη νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ περίπου στο Φλεβάρη του 2013 και σίγουρα μετά το συνέδριο της Νεολαίας Συνασπισμού το οποίο και έχει τον πρώτο και τελευταίο λόγο για το με ποιες διαδικασίες και σε ποια κατεύθυνση θέλουμε να πορευτούμε. Για αυτό και θα πρέπει να μη βρεθεί προ τετελεσμένου και να είναι ξεκάθαρο ότι μπορεί να ανατρέψει ακόμα και τις αποφάσεις του ΚΣ.

Η διεξαγωγή Πανελλαδικής συνδιάσκεψης τότε, έχοντας δώσει ήδη χρόνο και στις συνελεύσεις βάσης, θα συγκροτήσει ένα σώμα αντιπροσωπευτικό αυτών, που θα σχεδιάσει και θα έχει την ευθύνη υλοποίησης της προσυνεδριακής διαδικασίας φτιάχνοντας τις μεταβατικές δομές οι οποίες με συντεταγμένο τρόπο εντός των συλλογικών διαδικασιών θα

εμπλέκουν όλο το χώρο και θα αλληλοτροφοδοτούνται με την καθημερινή τριβή των οργανώσεων βάσης.

Το συνέδριο της ενιαίας οργάνωσης μπορεί να γίνει στα τέλη της άνοιξης του 2013 και θα πρέπει να είναι μια διαδικασία που δε θα έχει αφαιμαχθεί με τα πάντα να είναι προαποφασισμένα από την αρχή. Άλλωστε τα συνέδρια για την αριστερά δεν είναι σημαντικά απλώς επειδή υπάρχει μεγαλύτερη συμμετοχή, αλλά επειδή νοηματοδοτούνται από την όλη προσυνεδριακή διαδικασία που εμπλέκει όλες τις οργανώσεις βάσεις, για αυτό έχει σημασία και το πως θα φτάσουμε στο συνέδριο.